

[Arne Melchior]

klogskaben og også det almenmenneskelige hensyn, at man vender fronten til udviklingen og lærer den at kende, er med til at påvirke dens retning, dens omfang, dens indhold fremfor at vende ryggen til, for så kommer denne uafvendelige udvikling og griber fat i nakken på én og vælter én omkuld, fordi man har vendt ryggen til.

Efter de seneste begivenheder med danske firmaers annoncering i vesttysk TV er der jo indtrådt en situation, som er direkte konkurrencehæmmende og konkurrenceforvridende, og derfor mener vi, at tiden er inde til, at det temmelig hykleriske forhold til reklamer i Danmarks Radio bringes til standsning. Man nægter – som eksempel på dobbeltmoral – at transmittere seksdagesløb, fordi der er for mange reklamer, men man viser boksekampe med meget dominerende reklamer i hvert ringhjørne og til og med på boksernes ben.

Forleden viste man også i TV-Avisen den reklamefilm, som et dansk forsikringselskab havde købt sig til i tysk TV, og det vil jeg sige er journalistisk helt i orden, helt naturligt, men det viser altså også bare, at man ikke kan finde en linje – ikke af mangel på vilje, men af mangel på mulighed derfor – der kan holde. Vi finder denne dobbelthed uacceptabel og må derfor støtte en ændring, der på en eller anden måde kan praktisere betale reklamer såvel i TV som i radio.

Når kulturministeren siger, at so oder so bliver det alligevel forbrugerne, der skal betale reklamen, er der tale om det ukendskab til reklamen som værktøj, som jeg før nævnte. Man kan jo bare – det er vel det nærmeste – tage til Østberlin og se, hvordan et reklamefrit samfund fungerer. Ingen kan nægte – og jeg tror heller ikke, kulturministeren vil gøre det ved dybere overvejelse – at reklame har været med til at fremme masseproduktion, som igen er en forudsætning for at billiggøre produkterne. Uden reklame havde vi ikke kunnet købe kuglepenne til den pris, vi kan, uden reklame havde vi ikke kunnet købe udenlandsrejser til den pris, vi kan, eller radio- og TV-apparater eller dybfrysere eller vaskemaskiner eller konserver, eller hvilke andre herligheder vi har til vor rådighed i dag. Uden reklame ville dette simpelt hen være en umulighed.

Så kan man selvfølgelig sige, at forbrugerne må betale det. Ja, det er klart; de må også betale dåsen, der er omkring suppen, hvis de

vil have en dåse suppe, og de må også betale tuben omkring tandpastaen. Der er lavet forsøg med at købe tandpasta op af en spand i et kræmmerhus, men det viste sig, at der ikke var nogen forbrugere, der røg på den. Forbrugerne var interesserede i, foretrak og foretrak og vil også gøre det i fremtiden at betale for tuben, og de får tandpastaen billigere takket være, at det firma, der producerer den, har mulighed for i det frie samfund også lystbetonet at annoncere den. Det vil blive et skrækkelig trist og fattigt samfund, hvis lystbetonet reklame skulle forbydes, og der kan ikke opstilles nogen rimelig begrundelse for, at reklamens udfoldelse netop skal standse ved porten til de luftbårne medier.

CD siger altså ja til reklame i radio og TV, og vi siger også ja til, at monopolet brydes. Vi tror ikke, at det vil være en garanti for alsidighed i de æterbårne medier eller bare for, at ensidighed forhindres, men vi tror, at den konkurrence, der vil opstå, vil være til glæde for de mennesker, der beskæftiger sig med det som medarbejdere, og givetvis også for forbrugerne.

Hvad styrelsesformen angår, siger vi nej til de politiske partiers udelukkelse fra styrelsen af Danmarks Radio. Fru Birte Weiss holdt her sin standardtale om hetz, mindretalsmisbrug af radiatorådet og selvcensur. Vi har hørt den nogle gange før. Jeg synes, at hr. Flemming Jensen, de konservatives ordfører, gav et meget rammende, meget velformuleret svar på fru Birte Weiss' tale, og jeg skal ikke, provokeret af fru Birte Weiss, gentage mit standard svar, men dog lige nævne, at det må være nogle sølle medarbejdere ved Danmarks Radio, som lader sig kyse, og det er min opfattelse, at de ikke er sølle. Jeg mener, at veluddannede journalister og andre mediefolk, som frivilligt har stillet op til netop det arbejde at hævde sig i offentlighedens søgelys, og som i øvrigt forbeholder sig til enhver tid også at kritisere andre, der opererer i offentlighedens søgelys, skulle vel ikke være så lette at skræmme; de ved vel, hvad der er deres ret, og de gør sig umage for at gøre det bedst mulige med det arbejde, der er dem pålagt. Her er det altså, jeg synes, hr. Flemming Jensen sagde det så glimrende, at det må se godt ud, hvis den såkaldte selvcensur ikke fandt sted! Enhver medarbejder ved ethvert stykke arbejde må pålægge sig selv en vis selvdisciplin, må overholde forretningsor-